

Entrevista a Tevkros Mikhailidis

Elpidoforos Intzémbelis

Traducció: Toni Góngora

Arran de l'aparició de la seva novel·la *Un cadàver a la cort d'Amàlia*, el matemàtic i escriptor Tevkros Mikhailidis va ser entrevistat pel periodista Elpidoforos Intzémbelis; l'article va aparèixer a la revista digital [diastixo.gr](https://diastixo.gr/sinentefxeis/ellines/22572-teukros-mihailidis-sinentefxi-ston-elpidoforo-intempeli) el 2 de juny de 2024; l'original es trobarà en el següent enllaç: <https://diastixo.gr/sinentefxeis/ellines/22572-teukros-mihailidis-sinentefxi-ston-elpidoforo-intempeli>

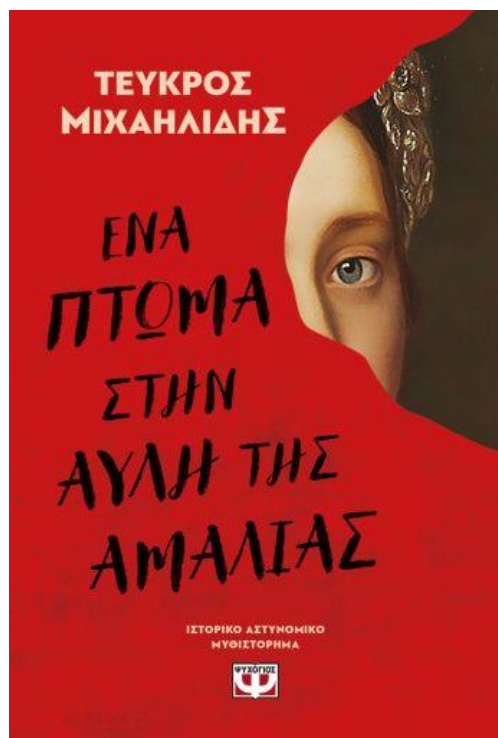

Tevkros Mikhailidis és un matemàtic i escriptor xipriota que es mou en el camp de la «ficcio matemàtica». Ha publicat sis novel·les, un recull de narracions policíiques, tres llibres de divulgació científica i deu llibres de text de matemàtiques. També ha participat amb les seves narracions en nombrosos volums col·lectius. Ha col·laborat ocasionalment amb molts diaris grecs, publicant-hi articles i narracions. Ha estat col·laborador habitual de la revista digital *Khartis* i és membre del consell editorial de la revista *Polar*. Obres seves han estat traduïdes a vuit llengües estrangeres. La seva novel·la *Akhmés, el fill de la lluna* ha estat guardonada amb el Premi Nacional de Novel·la de la República de Xipre. La pel·lícula *Alter ego* està basada en el seu relat curt «Cas de justícia per compte propi» i es fonamenta en les propietats dels nombres amigables. Ha traduït de l'anglès i del francès 48 llibres relacionats amb les matemàtiques i la història de les ciències. L'any 2012 va presentar a la Ràdio Televisió Grega (ERT) el programa «La volta al món amb 80 llibres» (26 capítols), amb l'objectiu de fomentar l'afició a la lectura entre nens i adolescents. L'any 2006 la República Francesa li va concedir el títol de Chevalier dans l'Ordre des Palmes Académiques. És membre fundador del grup Tales + Amics i del Club Grec d'Escriptors de

Literatura Policiàca. La seva darrera novel·la, *Un cadàver a la cort d'Amàlia*, publicada per Edicions Psikhogíós, ens ha donat l'ocasió per a la següent entrevista.

Com comença la preparació d'una novel·la?

Sovint, un incident casual et dóna la idea per a una novel·la. El primer pas consisteix a començar la recerca. Les dades que descobreixes t'ajuden a donar forma a les teves idees i a imaginar una trama. La resta va venint de manera gradual.

Τεύκρος Μιχαηλίδης, *Ένα πτώμα στην αυλή της Αμαλίας*. Αθήνα: Ψυχογιός, 2024. 296 σελ.

Tevkros Mikhailidis, *Un cadàver a la cort d'Amàlia*. Atenes: Psikhogíós, 2024. 296 pàgs.

Constatem que cadascuna de les vostres novel·les es diferencia de l'anterior pel que fa a l'espai i al temps. Per què?

La raó principal per la qual escric és per viatjar en l'espai i en el temps. Així, cada vegada trio una destinació diferent, un viatge diferent. A *Conjectura 3n+1* vaig viatjar a l'Atenes de la crisi. Aquí la meua companyia eren futbolistes, jutges corruptes, strippers, golden boys, gent sense sostre. A *Un cadàver a la cort d'Amàlia* viatjo a l'Atenes del 1850, en companyia de Florence Nightingale, Frances Hill, Andersen, Flaubert, que es troben amb herois de ficció i tots plegats es veuen involucrats en intrigues, complots, assassinats, traïcions...

Quin va ser el detonant que us ha fet escriure aquesta novel·la, *Un cadàver al pati d'Amàlia*?

Vaig descobrir per casualitat que Florence Nightingale, l'estadística que va reformar el sistema d'infermeria britànic, es trobava a Atenes el 1850. Cercant, vaig veure que moltes altres personalitats importants (Andersen, Flaubert...) havien passat per la capital del jove

Regne de Grècia en aquella època. Vaig pensar, doncs, que seria interessant reunir-los a tots en una història.

Què és el que us va captivar de l'època d'Otó i Amàlia, que us vau decidir a situar-hi la vostra novel·la?

Vaig voler passejar per Atenes en una època en què, d'un poble de mala mort, es transformava en capital d'un estat modern. Vaig voler imaginar grecs i estrangers rivalitzant per deixar la seva empremta damunt aquesta terra de gran passat i de futur incert.

Anguelikí Delvenioti apareix morta sobre l'empedrat i nosaltres hem de descobrir si ha estat víctima d'un assassinat o no. És més o menys així que s'obre el teló d'una novel·la?

Sí, més o menys així. Al fons, però, distingim l'Acròpolis, el jove i petit Estat grec, les arteres potències protectores. Potser en algun lloc podem veure algú destinat a convertir-se, uns 150 anys després, en nosaltres mateixos...

Per cert, a quina categoria pertany la vostra novel·la?

Jo en diria novel·la històrico-policíaca. Amb un toc matemàtic, molt lleuger aquesta vegada.

Florence Nightingale es troba a Atenes. Què la du a ocupar-se del cas?

Florence Nightingale ha estudiat la fisiologia humana. Com a estadística que era, s'interessa per la recollida i l'avaluació de dades. Aquestes dues característiques fan que s'interessi per un cas en què es veu involucrada de manera accidental. Però aquesta personalitat complexa, barreja de racionalisme i misticisme, creu que l'atzar és un missatge diví.

La seva investigació obliga la senyora Von Plüskow a veure's amb ella i escoltar-la. De què té por Von Plüskow, que es mostra cautelosa?

Wilhelmine von Plüskow és la personificació de la *Raison d'État*. La seva primera preocupació és protegir la seva senyora, la reina Amàlia, i, per extensió, l'estructura i l'estabilitat del Regne de Grècia acabat de crear. Té por de l'escàndol i es mostra recelosa a causa de les nombroses conxorxes que es tramen dins la cort reial.

Es concerta una entrevista amb la reina Amàlia, en la qual la reina diu a Florence que no tolera que es produeixin assassinats dins el palau. Podeu comentar les pors i l'actitud de la reina?

Amàlia –ella mateixa va ser víctima d'un intent d'assassinat–, com és natural, vol saber exactament què passa dins el seu palau, però no vol donar peu a comentaris contra ella dels seus nombrosos enemics, grecs i estrangers.

I Florence comença la investigació. Surt del palau i investiga. Hi descobreix jocs de poder i intrigues diplomàtiques. Aquesta situació no recorda una mica la societat actual?

Des del primer moment l'Estat grec va ser víctima de conspiradors interns i externs. Això, naturalment, recorda la societat grega, en què les autoritats judicials i policials tracten de manera selectiva els crims i els delinqüents.

Pot un crim fer trontollar els fonaments de l'Estat grec acabat de crear.

I tant que sí. Les «potències protectores» cerquen constantment motius per intervenir. Un assassinat al palau és un motiu de primer ordre per exigir un paper actiu en el control policial del país amb el pretext de la incompetència de les autoritats locals. Al cap i a la fi, ho han fet reiteradament fins i tot en els nostres dies.

A través del vostre llibre, a més a més, coneixem la flor i la nata de la intel·lectualitat europea.

Va ser una de les principals motivacions que m'han impulsat a escriure aquesta novel·la.

Fins a quin punt l'escriptor pot mantenir l'equilibri entre la fantasia i la realitat?

Temo molt que la realitat sovint pot superar fins i tot la imaginació més desbordant.

Quin personatge d'aquest període us ha impressionat mentre escrivíeu la novel·la?

La personalitat de Frances Hill i la seva enorme contribució a la societat grega la situen sens dubte al primer lloc de la meua llista de «simpaties». També m'ha impressionat especialment la primera dama d'honor d'Amàlia, Wilhelmine von Plüskow. A través del seu diari ens ofereix una imatge viva del que passava en aquella època. He admirat la dedicació, la clarividència i el sentit de la justícia que tenia. També m'ha semblat important Christiane Lüth, esposa del capellà personal d'Amàlia. Lüth ens dona una imatge de la gent «fora dels palaus» i descriu de manera vívida la societat atenesa de l'època.